

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/361/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212205183
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3212205183.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovvej v právnej veci navrhovateľa F., zastúpeného advokátom X., proti odporcovi Q., o náhradu škody vo výške 832,46 eur, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 16. apríla 2013, č.k. 6C/368/2012-80 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporca je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 71,11 eur , k rukám P.. X. K., advokáta, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 832,46 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov konania v sume 304,02 eur (z toho 20 eur ako náhradu za zaplatený súdny poplatok a 284,02 eur ako náhradu trov právneho zastúpenia), a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vychádzal zo zistenia, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal proti odporcovi náhrady škody vo výške 832,46 eur spôsobenej pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím v trestnom konaní. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že poverený príslušník PZ uznesením z 27.4.2009 vzniesol proti navrhovateľovi obvinenie, navrhovateľ podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia dňa 5.5.2009 sťažnosť a sťažnosť bola uznesením prokurátora z 22.5.2009 zamietnutá. Následne prokurátor podal obžalobu, Okresný súd Bánovce nad Bebravou vydal trestný rozkaz a rozsudok, ktoré nenadobudli právoplatnosť a na základe odvolania obžalovaného Krajský súd v Trenčíne rozsudok okresného súdu zrušil a obžalovaného oslobodil spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. Navrhovateľ podal dňa 30.1.2012 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na Ministerstve vnútra SR, ktoré ho prípisom z 9.3.2012 odstúpilo Generálnej prokuratúre SR. Dňa 16.5.2012 Generálna prokuratúra SR odmietla nárok navrhovateľa na náhradu škody ako nedôvodný, následne aj Ministerstvo vnútra SR dňa 25.5.2012 zaslalo navrhovateľovi odpoveď, podľa ktorej jeho nároku nie je možné vyhovieť. Po vyhodnotení dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti dospel súd k záveru, že žaloba je dôvodná. V súlade s ustálenou súdnou praxou štát zodpovedá za škodu spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia, ktoré sa skončilo zastavením alebo oslobodením spod obžaloby. Ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa § 1 až 4 zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z. z. zásadne právo na náhradu škody vrátane náhrady nákladov na trovy obhajoby. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom sa v konaní o náhrade škody nevyžaduje rozhodnutie o nezákonnosti trestného stíhania, ale postačuje právoplatné rozhodnutie o zastavení trestného stíhania alebo právoplatný oslobodzujúci rozsudok z dôvodov podľa § 285 písm. a), b) alebo c) Trestného poriadku (ide o kvázi-nezákonné rozhodnutie).

Na takýto prípad je potrebné aplikovať právnu úpravu, ktorá je danému prípadu najbližšia, a to úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. V danom prípade škoda vznikla nezákonným rozhodnutím povereného príslušníka PZ o vznesení obvinenia, t. j. uznesením ČVS: H. zo dňa 27.4.2009, ako aj uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou č. k. Pv 58/09-15 z 22.5.2009 o zamietnutí sťažnosti obvineného. Tieto dve uznesenia je potrebné posudzovať spoločne, ako jeden celok, keďže sťažnosť je opravným prostriedkom proti uzneseniu o vznesení obvinenia (§ 185 ods. 1 Trestného poriadku). Spôsobená škoda je v priamej príčinnej súvislosti s obidvoma týmito uzneseniami, pretože k škode (spočívajúcej v trovách obhajoby pri ďalších úkonoch trestného stíhania) by nebolo došlo, ak by nebolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia, ale ani vtedy, ak by uznesenie o vznesení obvinenia bolo na základe sťažnosti obvineného prokurátorom zrušené. Ak súdna prax, ako bolo uvedené vyššie, ustálila pre prípad oslobodenia spod obžaloby fikciu nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia, potom je potrebné za takisto nezákonné považovať aj uznesenie o zamietnutí opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu o vznesení obvinenia. Vo veci náhrady škody spôsobenej vznesením obvinenia a vedením trestného stíhania teda ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR, ako aj Generálna prokuratúra SR. Podľa § 4 ods. 1 písm. l) zákona č. 514/2003 Z. z. koná v mene štátu ten príslušný orgán, u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku, ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý. V tomto prípade bola žiadosť podaná na Ministerstve vnútra SR, to ju však postúpilo Generálnej prokuratúre SR, pričom Generálna prokuratúra SR toto postúpenie nenamietala a začala vo veci konať. Preto je Generálna prokuratúra SR v tejto veci príslušná konať v mene Slovenskej republiky aj pred súdom. Navrhovateľ preukázal, že mu vznesením obvinenia, ktoré nebolo v rámci dozoru prokurátora na sťažnosť obvineného zrušené, bola spôsobená škoda spočívajúca v trovách trestného konania, ktoré mu jeho obhajca X. K. riadne vyúčtoval vyúčtovaním z 13.1.2012 a ktoré navrhovateľ obhajcovi riadne uhradil. Súd zistil, že obhajca správne vyúčtoval trovy obhajoby takto: za 7 úkonov právnej služby v roku 2010 (príprava a prevzatie vecí, štúdium spisu z 1.3.2010, hlavné pojednávania 4.3., 23.4., 4.6., 14.7. a 20.7.2010) tarifná odmena podľa § 12 ods. 3 písm. a) k § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.: $60,11 \text{ eur} \times 7 = 420,77 \text{ eur}$, za 1 úkon právnej služby v roku 2010 (ďalšia porada s klientom 3.3.2010) tarifná odmena podľa § 12 ods. 3 písm. a) k § 14 ods. 2 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.: $60,11 \text{ eur} \times 2/3 = 40,07 \text{ eur}$, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za 8 úkonov v roku 2010: $7,21 \text{ eur} \times 8 = 57,68 \text{ eur}$, v roku 2010 odmena a paušál spolu: $420,77 \text{ eur} + 40,07 \text{ eur} + 57,68 \text{ eur} = 518,52 \text{ eur}$, k tomu DPH 19 % (98,52 eur) t.j. za rok 2010 spolu 617,04 eur; za 2 úkony právnej služby v roku 2011 (odôvodnenie odvolania, verejné zasadnutie 20.10.2011) tarifná odmena podľa § 12 ods. 3 písm. a) k § 14 ods. 1 písm. b) a c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.: $61,75 \text{ eur} \times 2 = 123,50 \text{ eur}$, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za 2 úkony v roku 2011: $7,41 \text{ eur} \times 2 = 14,82 \text{ eur}$, náhrada cestovného podľa § 15 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za cestu na verejné zasadnutie Krajského súdu v Trenčíne dňa 20.10.2011: cesta Bánovce nad Bebravou - Trenčín a späť (62 km), základná náhrada za 1 km je 0,183 eur a náhrada za spotrebované pohonné hmoty - priemerná spotreba podľa predloženého technického preukazu 6,6 l/100 km, priemerná cena benzínu k 20.10.2011 bola 1,466 eur/l, avšak obhajca vo vyúčtovaní uviedol len 1,258 eur/l, teda náhrada cestovného je: $(62 \text{ km} \times 0,183 \text{ eur/km}) + (62 \text{ km} \times 6,6 \text{ l/100 km} \times 1,258 \text{ eur/l}) = 11,35 \text{ eur} + 5,15 \text{ eur} = 16,50 \text{ eur}$, náhrada za stratu času počas cesty Bánovce nad Bebravou - Trenčín a späť podľa § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.: 2 polhodiny straty času $\times 12,35 \text{ eur}$ za polhodinu = 24,70 eur, v roku 2011 odmena, paušál a náhrady spolu $123,50 \text{ eur} + 14,82 \text{ eur} + 16,50 \text{ eur} + 24,70 \text{ eur} = 179,52 \text{ eur}$, k tomu DPH 20 % (35,90 eur) t.j. za rok 2011 spolu 215,42 eur. Trovy obhajoby spolu boli $617,04 \text{ eur} + 215,42 \text{ eur} = 832,46 \text{ eur}$. Keďže súd zistil nezákonnosť (vyslovenú implicitne oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že skutok nie je trestným činom) uznesenia o vznesení obvinenia, na ktoré nadväzovalo uznesenie o zamietnutí sťažnosti obvineného, vznik presne vyčíslenej škody, ako aj priamu príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou, rozhodol tak, že návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovel. O náhrade trov konania rozhodol v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. Keďže navrhovateľ mal vo veci plný úspech, má právo na náhradu trov konania spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku vo výške 20 eur a trovách právneho zastúpenia. Právny zástupca navrhovateľa vyčíslil trovy právneho zastúpenia takto: odmena za 4 úkony právnej služby (prevzatie vecí, návrh na začatie konania, vyjadrenie k odporu, účasť na pojednávaní) podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.: $4 \times 51,45 \text{ eur} = 205,80 \text{ eur}$, režijný paušál za dva úkony v roku 2012: $2 \times 7,63 \text{ eur} = 15,26 \text{ eur}$, režijný paušál za dva úkony v

roku 2013 : 2 x 7,81 eur = 15,62 eur. Spolu trovy právneho zastúpenia 205,80 eur + 15,26 eur + 15,62 eur = 236,68 eur, k tomu DPH 20 % (47,34 eur), t.j. celkom 284,02 eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a návrh navrhovateľa zamietol. Namietal, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na to, že z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/97/2010-287, ktorým bola právoplatne ukončená trestná vec navrhovateľa vyplýva, že navrhovateľ sa skutočne dopustil protiprávneho konania, avšak s prihliadnutím na nepatrnosť následku tým spôsobeného, tento súd dospel k záveru, že nejde o prečin. Navrhovateľ teda konal v rozpore s platným právnym poriadkom, avšak následok tohto konania bol podľa právneho posúdenia Krajského súdu Trenčín nepatrný a teda sa uvedené konanie nemohlo považovať za prečin. Je nesporné, že ak by navrhovateľovo konanie naplnilo všetky formálne znaky žalovaného prečinu poškodzovania cudzej veci, trestné konanie by sa nezačalo, uznesenie o vznesení obvinenia by nebolo nikdy vydané a teda by sa v danej veci ani nikdy nekonalo. V zmysle ustálenej judikatúry má ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, prípadne ten, kto bol oslobodený spod obžaloby právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Uvedené právo nemá len ten, kto si obvinenie sám zaviniť a ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené iba preto, že nie je za predmetný trestný čin trestne zodpovedný, alebo z dôvodu, že mu bola udelená milosť, prípadne bol amnestovaný. Dôvody, pri ktorých zastavenie trestného stíhania z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu nemajú rovnaký význam, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, vyplývajú z ust. § 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý treba analogicky použiť. Predmetné zákonné ustanovenie jednoznačne vymedzuje prípady, kedy poškodený nemá právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe, analogicky, kedy nemá takéto právo v prípade zastavenia trestného stíhania a de facto zrušenia uznesenia o vznesení obvinenia. V zmysle ustálenej judikatúry, ako aj s prihliadnutím na logický a systematický výklad zák. č. 514/2003 Z.z. mal v danom prípade Okresný súd Bánovce nad Bebravou dospieť k záveru, že navrhovateľovi nevznikol nárok na náhradu škody, a to z dôvodu, že si trestné stíhanie privodil sám a to tým, že formálne naplnil znaky žalovaného prečinu. Nárok navrhovateľa na škodu spôsobenú rozhodnutím orgánov verejnej moci, nie je v tomto prípade dôvodný a preto ho mal súd v celom rozsahu zamietnuť. Ďalej uviedol, že napriek tomu, že rozhodnutie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou bolo prijaté po 01.01.2013, t.j. po ostatnej novele zák. č. 514/2003 Z.z. a predmetná novela neobsahuje žiadne prechodné a záverečné ustanovenia týkajúce sa jej účinnosti, je potrebné na zákon nahliadať ako na platný a účinný a v danom znení ho aj aplikovať pri rozhodovaní. Napriek uvedenému súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia odvoláva na neplatnú právnu úpravu, keď cituje neplatné ust. § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z.z. Uvedená nedôslednosť v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa spôsobila, že predmetný rozsudok je v dôsledku uvedeného citátu nepreskúmateľný a môže sa javiť ako arbitrárny. Ďalej uviedol, že je minimálne sporné, či v mene Slovenskej republiky mala konať Generálna prokuratúra SR. Ostatnou novelou došlo k zmene v otázke zastupovania Slovenskej republiky v prípadoch, kedy došlo ku škode v oblasti trestného konania. Z citácie jednotlivých bodov § 4 zák. č. 514/2003 Z.z. je možné dospieť k záveru, že pri škode spôsobenej v trestnom konaní môžu za štát konať až štyri rôzne orgány. Javí sa, že ak by došlo k zastaveniu trestného stíhania v prípravnom konaní, t.j. pred podaním obžaloby, mala by byť orgánom konajúcim v mene štátu Generálna prokuratúra SR, ktorá dozerala na prípravné konanie a jeho zákonnosť. Avšak v prípade, kedy prokurátor podá obžalobu na príslušný súd a tento súd obžalobu prijme, predbežne prerokuje, prípadne vydá trestný rozkaz, alebo nariadi hlavné pojednávanie, dá sa dospieť k záveru, že svojím konaním, t.j. preskúmaním obžaloby a predložením súvisiacich spisov z prípravného konania, potvrdil skutočnosť, že prípravné konanie bolo zákonné a zároveň bolo zákonné aj konanie prokurátora poľažmo vyšetrovateľa v prípravnom konaní. Prijatím obžaloby na hlavné pojednávanie sa práve súd stáva „pánom trestného konania“ a v ďalšom rozsahu by mal plne zodpovedať za zákonnosť takéhoto konania. Ak v danom trestnom konaní bola zo strany prokurátora podaná obžaloba a súd ju prijal, vydal trestný rozkaz a následne vytýčil hlavné pojednávanie a vo veci rozhodol, malo by v mene Slovenskej republiky vždy konať Ministerstvo spravodlivosti, ktoré prijatím obžaloby na súd potvrdilo zákonnosť a správnosť prípravného konania. V tomto konkrétnom prípade príslušný prvostupňový súd vydal najskôr trestný rozkaz, následne vydal prvostupňové rozhodnutie, v zmysle ktorého uznal obžalovaného za vinného a až druhostupňový súd na základe odvolania obžalovaného dospel k záveru, že predmetné konanie obžalovaného napriek tomu, že naplnilo formálne znaky prečinu sa za prečin nemôže považovať a teda

obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Je nesporné, že okresný súd prijal obžalobu prokurátora, jeho postup, ako aj postup vyšetrovateľa preskúmal a považoval za zákonný a správny. Nie je potom možné dospieť k záveru, že ak okresný súd vyhodnotil prípravné konanie ako zákonné a správne, mala by Slovenskú republiku zastupovať Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. V tomto prípade by malo v mene Slovenskej republiky konať Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Mal za to, že súd prvého stupňa predmetnú vec správne posúdil, keď uplatnený nárok považoval v plnom rozsahu za dôvodný. Rozhodol tak v súlade s ustálenou súdnou judikatúrou, podľa ktorej ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa § 1 až 4 zák.č. 58/1969 Zb., resp. zák.č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody, vrátane náhrady nákladov na trovy obhajoby. S týmto právnym názorom sa v zásade stotožňuje aj odporca, ktorý ale tvrdí, že v danom prípade mu nevznikol nárok na náhradu škody z dôvodu, že si trestné stíhanie privodil sám, pretože konal v rozpore s právnym poriadkom. V tejto súvislosti poukázal na to, že Krajský súd v Trenčíne ho rozsudkom sp. zn. 2To/97/2010-287 zo dňa 20.10.2011 spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že skutok, pre ktorý bol trestne stíhaný, nie je trestný čin. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že nenaplnil materiálne znaky trestného činu, teda, že s prihliadnutím na okolnosti prípadu, pohnútku, následky činu je možné konštatovať, že závažnosť činu je nepatrná, teda, že nejde o trestný čin. Trestné stíhanie teda nezavinil, ale naopak, trestné stíhanie bolo voči nemu vedené nedôvodne a nemalo byť voči nemu vôbec vznesené obvinenie. V súvislosti s otázkou, ktorý orgán mal v danej veci konať za štát, odporca celkom neopodstatnene poukazuje na novelu zákona účinnú od 01.01.2013, pretože v čase uplatnenia nároku na náhradu škody, nebola spomínaná novela účinná a preto ju nemožno ani na daný prípad aplikovať. Rovnako neopodstatnene odporca uvádza, že prvostupňový súd citoval v odôvodnení svojho rozhodnutia neplatné ust. § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z.z., keďže v čase, kedy si nárok voči odporcovi uplatnil, bolo toto ustanovenie tak ako ho cituje súd prvého stupňa účinné. Vychádzajúc z toho, že v zmysle ustanovení Trestného poriadku na úseku trestného konania vykonávajú pôsobnosť tak vyšetrovateľ PZ, ako aj prokurátor, stotožnil sa so súdom prvého stupňa, že vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania ako orgán konajúci v mene štátu, prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ako aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. V danom prípade si podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, túto jeho žiadosť však Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky odstúpilo na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky z dôvodu, že sa nepovažoval za orgán oprávnený konať za štát v predmetnej veci o náhradu škody. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky postúpenie veci nenamietala a vec vybavila vecne, resp. začala vo veci konať ako prvá. Preto súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. l) zák. č. 514/2003 Z.z. (účinného ku dňu podania žiadosti) dospel k správne záveru, že označenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky ako zástupcu Slovenskej republiky v tomto konaní je správne. Pokiaľ odporca polemizuje o príslušnosti Ministerstva spravodlivosti, je treba vziať na zreteľ, že na to, aby príslušný orgán činný v trestnom konaní bol povinný vydať uznesenie o vznesení obvinenia voči konkrétnej osobe, zistené skutočnosti musia nasvedčovať dostatočne odôvodnenému záveru, že bol spáchaný trestný čin a že tento trestný čin spáchala táto konkrétna osoba. Aj keď je pravdou, že v uznesení o vznesení obvinenia sa nekonštatuje vina obvineného, ale len dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, oslobodenie spod obžaloby z dôvodu, že skutok, pre ktorý sa viedlo trestné konanie nie je trestným činom znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí konania o vznesení obvinenia. Spôsobená škoda je v priamej príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia, pretože k tejto škode by nedošlo, ak by nebolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania vo výške 71,11 eur.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, §214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní odporcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky odporcu sú totožné s námietkami uplatnenými odporcom pred súdom prvého stupňa a tieto námietky nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Z daného titulu si odvolací súd osvojil

dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a na zdôraznenie správnosti a k odvolacím námietkam odporcu dodáva nasledovné:

Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinného ku dňu podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

Podľa § 4 písm. b) zák. č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní spôsobil škodu vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu 4/ v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní. Poznámka pod čiarou 4/ odkazuje na § 38 zák. č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre.

Podľa § 4 ods. 1 písm. l) zák. č. 514/2003 Z.z. (účinného ku dňu podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody) vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písm. a) až j), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

V preskúmvanej veci poverený príslušník PZ Okresného riaditeľstva PZ v K. uznesením zo dňa 27.04.2009 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vzniesol voči navrhovateľovi obvinenie pre prečin poškodzovania cudzej veci. Sťažnosť navrhovateľa proti predmetnému uzneseniu prokurátor Okresnej prokuratúry uznesením zo dňa 22.05.2009 zamietol. Následne prokurátor podal obžalobu, Okresný súd Bánovce nad Bebravou vydal trestný rozkaz, proti ktorému podal navrhovateľ odpor. Následne Okresný súd Bánovce nad Bebravou rozsudkom zo dňa 20.07.2010, č.k. 2T/46/2009-258 uznal navrhovateľa vinným z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Proti predmetnému rozsudku podal navrhovateľ odvolanie a Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 20.10.2011, č.k. 2To/97/2010-287 zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a navrhovateľa oslobodil spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. Navrhovateľ podal dňa 30.01.2012 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, ktoré ho prípisom odstúpilo Generálnej prokuratúre SR. Dňa 16.05.2012 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky odmietla nárok navrhovateľa na náhradu škody ako nedôvodný, následne aj Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky dňa 25.05.2012 zaslalo navrhovateľovi odpoveď, podľa ktorej jeho nároku nie je možné vyhovieť.

Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. účinného od 01.01.2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom, účinného do 30.06.2004. Súdna judikatúra ustálila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

V preskúmvanej veci súd prvého stupňa správne aplikoval na daný prípad zák. č. 514/2003 Z.z. a správne posudzoval zodpovednosť štátu ako zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Navrhovateľ v konaní preukázal, že mu vznesením obvinenia bola spôsobená škoda spočívajúca v trovách trestného konania. Spôsobená škoda je v priamej príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia, pretože k tejto škode by nebolo došlo, ak by nebolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia. Pokiaľ odporca v podanom odvolaní namietal, že navrhovateľovi nevznikol nárok na náhradu škody z dôvodu, že trestné stíhanie si privodil sám, a to tým, že formálne naplnil znaky žalovaného prečinu, k tomu je potrebné uviesť, že Krajský súd v Trenčíne navrhovateľa rozsudkom zo dňa 20.10.2011 sp. zn. 2To 97/2010-287 spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že skutok, pre ktorý bol stíhaný, nie je trestný čin. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že navrhovateľ (obžalovaný), nenaplnil materiálne znaky trestného činu, teda, že s prihliadnutím na okolnosti prípadu, pohnútku, následky činu je možné konštatovať, že závažnosť činu je nepatrná, teda, že nejde o trestný čin. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ si trestné stíhanie sám nezavinil, ale naopak trestné stíhanie voči nemu bolo vedené nedôvodne, nakoľko bol spod obžaloby oslobodený. Pokiaľ odporca v odvolaní namietal, že príslušné na zastupovanie štátu v tomto konaní je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré prijatím obžaloby na súd potvrdilo zákonnosť a správnosť prípravného konania, k tomu je potrebné uviesť, že tieto odvolacie námietky odporcu neboli dôvodné. Je nesporné, že v danom prípade došlo ku škode navrhovateľa v trestnom konaní. Orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a policajt. Z ustanovení Trestného poriadku je zrejmé, že na úseku trestného konania, ktorý začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšený podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ Policajného zboru, ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania, orgánom verejnej moci preto ako orgán konajúci v mene štátu, prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ako aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v tom - ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušný ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý (§ 4 ods. 1 písm. l) zák. č. 514/2003 Z.z.). V danom prípade z vykonaného dokazovania vyplýva, že navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktoré jeho žiadosť odstúpilo na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky z dôvodu, že sa nepovažuje za orgán oprávnený konať za štát v predmetnej veci o náhradu škody. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky postúpenie veci nenamietala a vec vecne vybavila, resp. začala vo veci konať ako prvá. Preto súd prvého stupňa správne s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. l) zák. č. 514/2003 Z.z. (účinného ku dňu podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku), dospel k správne záveru, že označenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky ako zástupcu Slovenskej republiky v tomto konaní je správne. Pokiaľ ide o priznanú výšku náhrady škody spočívajúcu v trovách trestného konania, táto bola súdom prvého stupňa priznaná navrhovateľovi v správnej výške, t.j. v sume 832,46 eur, keď navrhovateľ v konaní preukázal, že obhajca X. K. v trestnom konaní si vyúčtoval trovy obhajoby vo výške 832,46 eur. Z týchto dôvodov boli odvolacie námietky odporcu neopodstatnené.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a vo výroku o náhrade trov konania ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému navrhovateľovi bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania spočívajúca v trovách právneho zastúpenia vo výške 71,11 eur. Trovy právneho zastúpenia spočívajú v odmene za jeden úkon právnej služby á 51,45 eur (vyjadrenie k odvolaniu z 30.05.2013), 1x režijný paušál á 7,81 eur, 20% DPH 11,85 eur, t.j. spolu 71,11 eur (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. c), § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v znení platnom do 30.06.2013 vychádzajúc z predmetu konania 832,46 eur).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.